

Sygn. akt III KK 583/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie M. N.

skazanego z art. 62 § 2 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 stycznia 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt V Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt II K (...),

- 1. uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 września 2017 r. i umarza postępowanie;**
- 2. nakazuje zwrot M. N. uiszczonej opłaty kasacyjnej;**
- 3. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 września 2017 r. (sygn. akt II K (...)) M. N. został uznany za winnego czynu z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. popełnionego w okresie od 31 grudnia 2005 r. do 31 maja 2007 r., za który wymierzono mu karę 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 stycznia 2018 r. (sygn. akt V Ka (...)).

Kasację od tego prawomocnego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. co w realiach konkretnej sprawy stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą (orzekanie pomimo przedawnienia karalności).

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotową kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Czyn ciągle został popełniony w okresie, w jakim karą za typ z art. 62 § 2 k.k.s. była wyłącznie grzywna. Zagrożenie ustawowe zmieniono, dodając karę pozbawienia wolności dopiero z dniem 1 stycznia 2017 r. Zatem oceniając przepisy dotyczące przedawnienia przestępstwa skarbowego należy brać pod uwagę stan prawny dotyczący czynu zarzuconego z dnia jego popełnienia (zasada wyboru ustawy względniejszej – art. 2 § 2 k.k.s.) także w zakresie granic ustawowego zagrożenia, które to granice są następnie przesłanką ustalenia długości terminu przedawnienia. Stosowana niekiedy przez ustawodawcę klauzula retroaktywnego stosowania nowych regulacji określających terminy przedawnienia, nie odnosi się stosowania nowych przepisów określających granice ustawowego zagrożenia za dany typ czynu zabronionego.

Oznacza to, że kwestie przedawnienia należy w niniejszej sprawie oceniać względem stanu prawnego z dnia 31 maja 2007 r., a więc biorąc pod uwagę zagrożenie ustawowe wyłącznie karą grzywny.

Mając powyższe na uwadze i uwzględniając brzmienie art. 44 k.k.s. uznać należało, iż do przedawnienia zarzuconego sprawcy czynu doszło z dniem 31 grudnia 2017 r. Zatem wydanie prawomocnego orzeczenia po tym dniu oznacza, iż dokonano tego, gdy do przedawnienia karalności czynu już doszło.

Wobec tego należało orzec jak w sentencji.